

Debat: Kinapolitik (2): Forfejlet Kina-korstog fra Ole Bruun

Af Jørgen Delman, Direktør, Nordisk Institut For Asienstudier (NIAS)

I Kroniken (11.2.) skriver Ole Bruun, at det kinesiske regime de seneste år har optrappet sine angreb på dissidenter, at undertrykkelsen af lokale protester er blevet intensiveret, og at der er en stigende repression op til OL.

Bruun har ret i, at disse ting sker, men det er forkert at påstå, at der nødvendigvis er tale om en eskalering. Humlen er nærmere, at vi ved meget mere nu end før, bl.a. på grund af samme dissidenters indsats, og fordi Kina – trods alt – nu har en friere både offentlig og akademisk debat. Medierne er blevet modigere, og internettet og mobiltelefonien byder på enestående aktionsmuligheder, som millioner af kinesere udnytter kreativt og flittigt. Samfundsvidenskaberne er blevet mere dybdeborende, og endelig er der et større råderum for undersøgende journalistik. Resultatet er en paradoksal situation med fortsat repression, men også – set i et historisk perspektiv – stigende tolerance fra myndighedernes side.

Heroverfor hævder Bruun, at Kina-billedet og Kina-politikken i både Danmark og EU skulle være drevet af en kynisk-naiv alliance mellem storkapital og dele af den gamle venstrefløj, som frydes ved, at Kina rejser sig og udfordrer den amerikanske globale dominans.

Det er en frisk påstand, som desværre mangler dokumentation! I de senere år er den danske offentlighed blevet ganske godt informeret om det kinesiske regimes natur og den kinesiske udviklingsmodels problemer. Den danske Kina-dækning er omfattende og facetteret. Faktuelt er der intet nyt i Bruuns Kronik, og hans påstand om, at Kina-billedet er drevet af denne uhellige alliance, er absurd. Det er rigtigt, at Kina er en global udfordring, men at den er mere vidtrækkende end international terror, er en absurd påstand. Til dato har der ikke været tegn på, at Kina ønsker at underlægge verden et kinesisk hegemoni. Den ide er for længst blevet opgivet.

Ganske rigtigt har hyperkapitalismen i Kina grumme konsekvenser for mange kinesere, mens mange andre har nydt godt af den. Velstanden i Kina er stigende, men det samme er uligheden. Det er ikke nødvendigvis en statisk tilstand, og der er et klart pres for sociale reformer og en kamp om retten til ytringsfrihed og opposition i Kina. Presset både indefra og udefra kan være med til at skubbe Kina i en mere demokratisk og socialt ansvarlig retning.

Bruun opfordrer til boykot af kinesiske forbrugsvarer og OL, for vi må lære kineserne at respektere demokrati og menneskerettigheder. Forslaget forekommer uigennemtænkt. Vi har allerede set, at det brede og dybe engagement med dialog og samkvem, ligeværdige erhvervsmæssige relationer og åben udveksling af tanker og ideer baseret på reel viden er en mere farbar vej. Dermed ikke sagt, at nogen, heller ikke vore politikere, skal være tilbageholdende i forhold til at ytre sig om kritisable forhold i Kina eller om Kinas internationale fremfærd i f.eks. Darfur. Om disse argumenter hører til

i den ene eller den anden ende af den kynisk-naive alliance, ved jeg ikke, men Bruuns forslag til et Kina-korstog er forfejlet.

Den danske Kina-dækning er omfattende og facetteret

Titel

Stednavne

Emneord

Personer

Virksomheder